

* * *

Namísto duchovního rozvoje, tato starší dáma ze Sverdlovsku obdržela mimozemské vymývání mozku. „Dobří“ mimozemšťané ji „vzali pod ochranu“ a okradli, v přímém i přeneseném smyslu slova, a nejen ji, ale také všechny členy její skupiny.

Naneštěstí, mnoho lidí, kteří nashromáždí potenciál pro vývoj, se ocitá ve stavu „vylihnutého kuřete“. Jsou schopni nashromáždít dostatek evolučního potenciálu k „proražení“ kvalitativní bariéry do čtvrté materiální úrovně Midgard-Země (první mentální úroveň v mém systému), ale ne tolik, aby mohli na této úrovni adekvátně operovat. Za tímto účelem člověk musí mít znalosti a pochopení přírodních zákonů, které fungují na jiných úrovních, stejně jako znalosti metod a principů, jak na těchto úrovních pracovat. Bohužel, lidé, kteří otevřou „dveře“ na jiné kvalitativní úrovně planety si sebou berou dovednosti a koncepty z naší fyzické úrovně, bez pochopení skutečnosti, že tyto v jiných kvalitativních podmínkách nefungují. A parazité, obojí „místní“ i „vesmírní“, ihned využívají této naivity, která je v určitých stádiích vývoje zcela přirozená. Tito parazité, nezávisle na druhu, mají velký zájem na tom, udržovat lidi v naivitě a nevědomosti tak dlouho, jak je to jen možné, nejlépe – napořád!

Za tímto účelem používají velmi efektivní metody. V závislosti na psycho-typu právě „vyklubané“ osoby, začnou provádět psychické „zpracování“ za účelem nalezení slabých míst. Obvykle se to děje takto. Nejprve parazité proskenují mozek zelenáče pro zjištění jeho konceptů a zájmů. Jestliže zelenáč věří v Boha, objeví se před ním jakožto jeho poslové, nebo přímo předstírají být tímto Bohem. Jestliže zelenáč věří v existenci mimozemských civilizací, prohlásí se za představitele této, bez určení, o jakou civilizaci se přesně jedná.

Mnoho lidí, kteří se nyní probouzejí, si z nějakého důvodu myslí, že pokud naváží kontakt, může to být jen se silami světla a světlými civilizacemi. Pravděpodobně je to díky literatuře, ke které mají přístup, stejně jako díky obecně přijímaným konceptům a představám, konceptu, že mentální úroveň planety koresponduje s vysokým stupněm duchovního vývoje, který je lidstvu neúnavně vnucován. Proto lidé všechny bytosti, nacházející se na této úrovni, automaticky umisťují do kategorie vysoce duchovně vyvinutých bytostí nebo do kategorie Andělů a Bohů. Nikdo z nich nechápe, že překonání šesti kvalitativních bariér naší planety (získání šesti materiálních těl ducha) neznamenaá splnutí s nirvánou nebo dokončení evoluce. Znamená to pouze, že tato osoba zakončila nultý planetární cyklus vývoje, že se on nebo ona osvobodila z planetárního evolučního vězení a je připravena „otevřít“ další kapitolu jejího života a vývoje – galaktický cyklus evolučního vývoje.

Každý člověk by byl překvapen, pokud by se cestovatel zastavil na prahu vlastního domu poté, co by získal ve správném pořadí klíče ke všem šesti zámekům, které ho věznily uvnitř. Samozřejmě, pokud je bytost schopna „otevřít“ čtvrté „dveře“ našeho domu-planety, bude mít větší stupeň evolučního vývoje, než ta, která je schopna „otevřít“ jen třetí „dveře“. A jestliže je někdo schopen „otevřít“ páte dveře Midgard-Země, bude mít vyšší stupeň vývoje než bytost, schopna „otevřít“ jen čtvrté dveře atd. Toto platí, ale to neznamenaá, že „obyvatelé“ všech těchto úrovní mohou být automaticky označovány za síly světla a nositele světla. To je velmi nebezpečná chyba, za kterou mnoho lidí zaplatilo svým zdravím, a někdy i životem.

Navíc, mohou se stát mnohem horší věci. Parazité mohou plně zničit ducha (duši) bytosti, která padne do takové pasti, a někdy ji proměnit v otroka, transformujíc jí ve zdroj jejich potenciálu. Aby potenciální oběti „byly připraveny“ na jejich zbraně (parazitů), tyto aplikují široké spektrum psychologických triků. Na odstranění nedůvěry mezi nimi a jejich oběťmi, parazité dávají pravdivé informace, které mohou být ověřeny a pozemské úrovni a které zapůsobí emocionálně silně. Obvykle jsou to informace o budoucích katastrofách a přírodních kalamitách. Poté, co si oběť ověří přesnost předaných informací, parazité začnou předávat falešné informace, které je nemožné ověřit. Avšak, po předchozím obdržení důvěryhodných informací, oběť přenesla svou důvěru i na tyto informace, jež si nemůže ověřit. Myslím že není třeba příliš rozvádět, jaký druh informací, nemožných ověřit, je předáván.

Parazitě také používají další velmi účinnou metodu; „vmetou písek do tváře“ jejich oběti, což dovolí jak krádež evolučního potenciálu, tak zničení mentality a osobnosti oběti. Za účelem udržení jejich oběti v požadovaném stavu, parazitě začnou oběti předávat informace, že je vyvolená za nějakým účelem, že je to její předurčení, že jen ona si zaslouží „dostávat“ tyto informace, má speciální „úkol“, jak jinak než pro „dobro“ celého lidstva.

Rozdíl v těchto „zprávách“ jsou nevýznamné. Jestliže jejich „klient“ věří v Boha, parazitě oznámí, že ho vybral Bůh, protože jen on v něj skutečně věří a je hoden jeho pozornosti a spasení. Jestliže osoba věří v mimozemské civilizace, ti stejní parazitě se prohlásí za jejich vyslanec a začnou „zpívat“ o velmi důležitém poslání, které musí oběť vykonat za účelem záchrany pozemské civilizace.

* * *

Nejzajímavější je, že lidé, kteří se dostanou pod takovýto vliv, dokonce ani nezaregistrují zjevné nesmysly, kterými jsou krmeni. Například, „mimozemská“ civilizace při kontaktu s tím nebo oním člověkem sama sebe nazývá například civilizací ze souhvězdí Labutě, Orionu nebo Velké Medvědice. A tito pozemští kontaktéři tuto informaci vezmou „tak jak je podána“. Ale, tyto jména jsou čistě pozemské názvy souhvězdí, které jsou viditelné jen z povrchu Midgard-Země.

Planety a hvězdy každé civilizace mají své vlastní, „lokální“ názvy, nikoliv pozemské. Je také vysoce pravděpodobné, že nemají žádné labutě ani medvědy, a i kdyby měli, dali by jim pravděpodobně svá lokální jména, nikoliv pozemská, „vypůjčená“. Mimoto, hvězdná obloha viděná z jedné obydlené planety se dramaticky liší od té, viděné z jiné. Proto, jestliže (mimozemské civilizace) spájí hvězdy do souhvězdí, počet hvězd a jejich pozice nemůže odpovídat pozemským konceptům. Mimoto, spájení různých hvězd do souhvězdí je příznačné pouze pro civilizace v počátečních stádiích vývoje, které nedokončily svůj planetární cyklus evoluce.

Ve skutečnosti jsou často mezi hvězdami téhož souhvězdí enormní vzdálenosti, a občas se, ve skutečnosti, „hvězda“ ukáže být velmi vzdálenou galaxií, jež zahrnuje miliardy hvězd a jejíž velikost je podstatně větší než velikost našeho vesmíru. Proto, jestliže nastane kontakt se skutečnými zástupci jiné civilizace, nikdy nedávají žádná jména, ani jejich, ani pozemská, což by bylo z jejich pohledu jednoduše hloupé. Namísto toho předají volumetrický hologram jejich systému a referenční body, berouc v úvahu prostorové umístění Midgard-Země. Jestliže se zástupci jiné civilizace představí jako vyslanci ze souhvězdí Labutě nebo jiného, může to znamenat pouze jedinou věc – kontaktér narazil na ty, jež se s ním pokoušejí hrát velmi nečestnou hru se všemi důsledky, které to obnáší.

Tak či onak, v tématu mimozemských kontaktů se vrátím ještě vícekrát, nyní zase zpět k událostem jara 1988...

14. Přípravení na super-schopnosti?

V případě dámy ze Sverdlovsku jsem uspěl v úkolu dokázat jí, že informace, které se svou skupinou získávala, byly falešné a doufal jsem, že nebude opakovat stejnou chybu a ponechá nebezpečné praktiky kontaktů stranou. Nicméně, mylně jsem předpokládal, soudíc její úroveň vývoje, že nemůže mít kontakt s mimozemskou civilizací. Ve skutečnosti navázala kontakt – jen se zástupcem mimozemské civilizace, který se usadil přesně na té pozemské úrovni, kam byla schopna dosáhnout. Také je pravda, že tento mimozemšťan Milon byl lovec-parazit, který hledal jedince, kteří se zrovna „vyklubali“ z jejich evolučních „skořápek“. Ukazuje se, že ne každý kontakt, dokonce s mimozemskou civilizací, slibuje pozitivní výsledky a možnosti pro duchovní vývoj...

V květnu 1988 jsem měl další dovolenou. Odjel jsem za rodiči do rodného města. Také jsem strávil týden v Soči, kde jsem měl několik přátel. Zařídili mi pokoj ve velmi dobrém hotelu v centru

Soči a podařilo se jim sehnat mi vstupenku k návštěvě pláže hotelu „Zemčuzina“, kde nebyly takové davy turistů jako na veřejných plážích.

Ale ležením na plážích jsem čas nemarnil, z dříve zmíněných důvodů. Většinu času jsem strávil v diskusích a konverzacích na má oblíbená témata, jelikož jsem v nich měl zajímavé partnery. Jediná událost hodná zaznamenání, která se stala během mé dovolené, byl přímý kontakt s „divokými“ delfíny z Černého moře. Když jsem byl ve vodě, požádal jsem je, aby poslali energii vody skrze mne – ovládali energii vody s úžasnou zručností. Když mnou procházel proud vodní energie, byl pozorován velmi zajímavý jev. Ležel jsem na zádech, proud energie procházel mým tělem, vytlačil ho úplně na povrch (ležel jsem bez hnutí) a začal s ním otáček kolem osy, jež procházela oblastí solar plexu. Bylo to velmi neobvyklé a při další příležitosti jsem pozval přátele, aby toho byli svědky. Vše se opakovalo stejně jako poprvé...

Po návratu z dovolené jsem pokračoval ve vlastních výzkumech a privátní praxi, ve volném čase po mé „oficiální“ práci v institutu. Bylo to v roce 1988, kdy mne napadla myšlenka napsat svou první knihu – *Poslední Apel na Lidstvo*. Přesně tehdy jsem napsal třetí kapitolu knihy - „Bio-pole v přírodě a evoluce inteligence“. Jistě, to co jsem tehdy napsal, ještě nebyla kapitola knihy – byl to samostatný článek, který se později stal třetí kapitolou knihy. Také jsem tehdy napsal poezii, umístěnou v knize. Když jsem dokončil tento článek, uvědomil jsem si, že je to málo, že bych měl napsat knihu, kde bych objasnil své porozumění zákonům vesmíru.

* * *

V této době někteří z těch, u nichž jsem provedl restrukturalizaci mozku, selhali v testu vlastnictví schopností, které díky tomu obdrželi, přerušili sem mnou kontakty a začali se „slunit“ v záři jejich nových schopností. Stal jsem se pro ně překážkou, protože v mé přítomnosti nemohli „zářit“ tak, jak by si přáli. Bylo pro mne překvapením, když mi lidé řekli, že nějací jejich známí, jejichž mozek jsem transformoval ani ne před rokem, jim „důvěrně sdělili“, že mají od narození schopnost vidět interní orgány člověka, cestovat do minulosti a budoucnosti a navštěvovat jiné planety!

Jak udivující! Nevěděl jsem, že (tato žena) byla méně než rok stará – provedl jsem u ní kvalitativní transformaci mozku v roce 1987, a teprve tehdy mohla vidět jak vlastní mozek tak interní orgány jiných lidí poprvé v životě. Také jsem jí vzal na výlet podél osy času a také jiné planety viděla poprvé v životě. Nejzajímavější bylo, že ani ona, ani žádný jiný z mých studentů nebyl schopen cestovat v čase a prostoru nezávisle, bez mé pomoci. Pro to by potřebovali vlastní potenciál a znalosti a schopnosti. Aby toho byli schopni, musel jsem je přivést do odpovídající kvalitativního stavu a v tomto stavu je udržovat, aby „nevypadli“ z události. Ve skutečnosti byli pozorovateli, sice důležitými, ale ne rozhodujícími. V převážném měřítku plnili roli „pasažérů“. Je pravdou, že jejich vlastní potenciál jim umožnil uvést se do stavu vnitřního vidění a získávat informace o vnitřních orgánech člověka, ale nebyli schopni nezávisle testovat v čase a prostoru. Nicméně, dokonce jen účast v podobných událostech v roli „pasažérů“ velmi rychle zvedla jejich pocit sebedůležitosti. V mé přítomnosti se chovali normálně, ale když se ocitli mezi jinými, začali kolem sebe vytvářet aureolu velikosti. Postupně jsem se pro některé z nich stal „trnem v patě“, překážkou ve vytvoření jejich aureoly „nadpřirozenosti“. Mimoto, určití „přející“ lidé jim v tomto pohotově pomohli. Velebili je a prosili o pomoc. Často byla tato pomoc vyžadována v záležitostech zdaleka ne ctnostných. Ale byli za to dobře placeni, byli za to „respektováni“, cítili že vlastní „sílu“ a viděli zjevné potvrzení jejich „moci“, stejně jako tyto potvrzení viděli ostatní lidé.

Ukázalo se, že ne každý je schopný projít testem nových „super-schopností“, získaných díky kvalitativní změně struktur mozku, nebo, jak bych řekl já – přestavbě mozku. Mnoho z nich se dožadovalo, aby o tom zbytek světa věděl, toužili po uznání a odpovídajících „zasloužených“ odměnách. Jinými slovy, vyvíjela se u nich ego-mánie. Tuto reakci jsem nikdy nemohl pochopit. Jejich „super-schopnosti“ se objevili jen díky restrukturalizaci mozku, kterou jsem pro ně udělal. Předtím nevlastnili žádné podobné schopnosti! Tyto schopnosti nebyly jejich vlastní zásluhy; byly

dar! Proč jednoduše nevyužít tento dárek na vykonání něčeho dobrého, ačkoliv relativně malého, ale užitečného?! Aby bylo možné dělat cokoli většího, je nezbytné nasbírat zkušenosti, naučit se tyto schopnosti správně používat, vyvinout je. Ale pro toto je třeba čas a námaha, hodně námahy. A oni chtěli mít vše hned.

* * *

Částečně to byla má chyba a zodpovědnost. Když, sledujíc mé akce, projevíli přání umět to stejné, pokoušel jsem se je podporovat a nevytvářet v nich komplex méněcennosti. Pokoušel jsem se je povzbudit, říkajíc, že kdyby prošli vším, čím jsem prošel já, dosáhli by určitě toho, co si přejí. Byla to pravda, jen si z nějakého důvodu usmysleli, že to bude velmi jednoduché a že budou schopni dělat více, než já.

Pravděpodobně, vnější zdání snadnosti, s jakou jsem pracoval, je nepěkně oklamalo. Navíc, účast v mé práci jako pozorovatelé také vytvořilo iluzi, že to vše bylo velice snadné. Zdálo se mi, že by bylo nesprávné jim „vymáchat čumák“ v jejich chybách, když se jich dopouštěli; mohlo by to vyústit v pocity méněcennosti. Myslel jsem si, že pochopí, o čem to všechno je, ale to se nestalo. Nedovolil jsem mé velebení a také jsem nijak nevelebil je. Vnímali jsem tento druh chování jako známku hlouposti a malomyslnosti. Vždy jsem považoval za nutné pracovat, namísto se „slunit“ v paprscích nějaké pomíjivé slávy. Vždy mne zajímalo řešení problémů a ne to, co dané řešení přinese mně osobně. Z osobní zkušenosti mohu říct, že ty problémy, v jejichž řešení jsem uspěl, mi nepřinesly nic než menší nebo větší potíže. Toto zmiňuji pouze jako fakt, ne za účelem „fňukání na něčím rameni“. Ve skutečnosti, žádnou jinou reakci na mé skutky jsem ani neočekával.

Velmi dobře jsem rozuměl, že mnoho (ne-li všechny) z mých akcí byly „nepřekousnutelné“ jak pro „místní“, tak pro parazity „odjinud“. Nezastavilo mne to, naopak, pokaždé jsem nabyli větší jistoty, že jsem udělal vše správně. Někdo by zde mohl zeptat: kdo mi dal právo rozhodovat, co bylo správné a co nikoliv? Odpověď je jednoduchá: vždy jsem považoval prevenci něčeho zlého za, samo o sobě, pozitivní a nepotřeboval jsem ničí souhlas ani svolení. Po pravdě, nebudete asi běhat po různých úřadech a shánět povolení, abyste mohli zachránit tonoucí dítě. Pravděpodobně byste jej sehnali, ale to by dítěti moc nepomohlo – nejspíše by se tou dobou již utopilo. Jsou situace, kdy byste měli jednat neprodleně, bez čekání na něčí souhlas nebo podporu. Měli byste předpokládat svou vlastní zodpovědnost namísto čekání na něčí rozhodnutí, obzvláště v případech kdy ti, kdo dělají tato rozhodnutí, nikdy neudělají ta správná, protože je to pro ně extrémně nevýhodné.

Poté, co ode mne mí „studenti“ obdrželi kvalitativní proměnu mozku, velmi si přáli dosáhnout okamžitého uznání za něco, co neudělali, čeho byli jen vzdálenými svědky. Přesněji řečeno, mysleli si, že jsou schopni dělat totéž, co já. Jistě, objevili se také tací, kteří jim ihned začali poskytovat to, co hledali – lichotky byly „balzámem“ na jejich duše. A mezi lichocením je prosili dělat nějaké „nevýznamné“ maličkosti. Například zařídit, aby ten či onen nedobry člověk udělal to či ono, nebo chtěli, aby ještě „strašnější“ člověk osvobodil svět od své přítomnosti.

Doufám že každý rozumí – podobné prosby, okořeněné lísáním nejsou nic než čistá provokace a prověrka na „slabost“. Je to analogické tomu, když se někomu, kdo nechce začít pít ani kouřit, řekne že je „maminčin mazánek“ a příliš „slabý“ aby se vzepřel pravidlům rodičů. Naneštěstí, mnoho lidí ihned spěchá dokázat, že rodičovské příkazy pro ně nic neznamenají, že jsou dospělí a že nemají žádný problém napít se nebo dát si cigaretu, a ...demonstrují to osobně. Něco podobného se stalo lidem, kteří získali kvalitativně nové schopnosti díky přestavbě mozku. Velmi chtěli dokázat celému světu, že jsou speciální a byli připraveni vzít ihned každou nabídku, která by jim přinesla uznání druhých.

* * *

Byl jsem svědkem tohoto jevu více než jedenkrát. Například Natálie A. byla jednou z prvních osob, u níž jsem koncem roku 1987 provedl přestavbu mozku. Měla excelentní vrozené

předpoklady. Po přestavbě mozku mohla výborně vidět vnitřním zrakem a také přijímat telepatické informace. Měla velmi pružnou genetiku a přestavbu mozku se mi u ní podařilo provést velmi rychle. Nové schopnosti jiných lidí, kteří prošli transformací mozku, byli méně zájné. Například, jejich telepatické schopnosti nebyly dost silné na to, přijmout přenášenou informaci přesně. Ale, velmi brzy se zatoužila stát „velkou“ Natálií. Některé náznaky tohoto se objevili již dříve, na což jsem ji upozornil, ale mé poznámky v ní vyvolaly jen podráždění.

Na konci roku 1987 byla přítomna mé práci se ženou, která měla rakovinu prsu ve čtvrtém stádiu. Ve skutečnosti, vždy jsem považoval předvádění něčích schopností, v jakýkoliv daný moment, za netaktní. Mluvit o něčích zdravotních problémech jsem považoval za přípustné, jen pokud jsem o to byl požádán. Z mého pohledu, je neslušné a nesprávné začít „věštit“ všem okolo jejich zdravotní stav hned po vstupu do místnosti.

Nepotřeboval jsem ani podobnou „autoritu“, ani přehnanou pozornost ze strany ostatních. Proč „tlačit“ na psychiku ostatních, dávajíc hned najevo své „zvláštnosti“? Z mého pohledu je to laciný trik. Ne nadarmo se říká, že dobrá iniciativa nezůstane nepotrestána, obzvláště, pokud je založena na nevědomosti. Její případ nebyl výjimkou. Po třech dnech mi zavolala ve stavu paniky. Stalo se, že se jí objevil nádor na tom stejném místě, kde měla nádor ona žena, a ve třech dnech narostl do téměř stejných rozměrů. Byla možnými důsledky tak vystrašená, že spolkla svou pýchu a požádala mne o pomoc. Pomohl jsem jí, ale tento incident ji nenaučil ničemu. Jednoduše se začala vyhýbat pacientům s rakovinou bez pochopení, že to k vyřešení problému nestačí. Je nezbytné rozumět tomu, co vidíte, vědět, jak problém vyřešit a být schopen to udělat. A jakákoliv, i ta nejmenší, chyba či nepochopení může vést ke ztrátě vlastního zdraví nebo dokonce i života. Jedna věc je být pozorovatelem, a zcela jiná aktivním účastníkem. Po těchto událost, neočekávaně pro ni a bez zjevného důvodu, zemřel její otec a brzy poté měl její bratr vážnou autonehodu, kdy se dostal na jednotku intenzivní péče s velmi vážným lebečním-mozkým traumatem. Měl poškozenou jednu z mozkových tepen a kvůli vzniklému rychle rostoucímu hematomu v několika dnech zemřel.

Po tomto jsem s ní měl vážnou řeč a vysvětlil jí pravé, z mého pohledu, důvody těchto smrtí. Podle mého názoru, namočila se do určitých velmi špatných záležitostí a to co se stalo, bylo namířeno proti ní. Ale díky faktu, že byla dostatečně silná, odrazilo se to na jejích blízkých – bratru a otci, kteří měli slabší genetiku. Má slova ji rozhněvala, zvláště když jsem řekl, že jí nemohu dovolit takto používat její nové schopnosti, které jsem pro ni vytvořil. Věřil jsem tehdy a věřím i nyní, že nesu odpovědnost za ty, jimž dám nové kvality a schopnosti.

Můj postoj v této věci přiměl Natálii konfrontovat mne slovy - „A kdo si myslíš že jsi, říkat mi co mám dělat!“ To mne trochu šokovalo, ale nevysvětloval jsem dále nic. Řekl jsem jen, že vezmu zpět, co jsem pro ni vytvořil, ale vše ostatní, co měla již předtím, jí zůstane, pokud tam něco takového bude.

Všiml jsem si jedné „zvláštní“ věci. Když jsem pro někoho vytvořil kvality a vlastnosti, které nikdy předtím neměl, osoba na to velmi rychle „zapomněla“ a usoudila, že s nimi nic nemůže stát. Zjevně, Natálie věřila, že jí vše zůstane, protože považovala její nově nově získané kvality čistě za své. Udělal jsem, co jsem slíbil, a pokud vím, poté se u ní žádné už zvláštní schopnosti neprojeví. Viditelně, můj dar se pro ni ukázal být příliš velkou zátěží, kterou díky nedospělosti své duše nebyla schopna unést.

Přesně po tomto incidentu jsem začal s praxí zavádět při přestavbě mozku od začátku program autokontroly a varoval všechny, u nichž jsem přestavbu prováděl, co bylo podle mých postojů možné a co bylo nemožné s novými kvalitami a schopnostmi dělat. Mimoto jsem vysvětlil, proč bylo nemožné určité věci dělat. A pokud někdo, díky nedorozumění, dokonce i jen pomyslel na realizaci něčeho z mého pohledu neakceptovatelného, takový směr akcí byl zablokován.

Jestliže by se něco takového stalo třikrát, akce by byla pokaždé zablokována a po třetím pokusu by se mozek osoby vrátil do kvalitativního stavu, v němž se nacházel před mým zásahem. Nazýval jsem tento princip „principem zlaté rybky“- osobě morálně a duchovně nepřipravené nakonec nezbyde nic, pokud „vyplývá“ svá tři přání na hloupé věci. Jádro věci je v tom, že jsem neměl možnosti, čas ani chuť dohlížet na každou osobu, která prošla mou „procedurou“.

Někdo pravděpodobně řekne, že je nutné hlídat, co se dává a komu! Nicméně, je nemožné dopředu odhadnout, jak se člověk zachová v té nebo oné situaci, obzvláště když on (nebo ona) obdrží absolutně nové, neznámé kvality a schopnosti. Je třeba dát lidem svobodu volby, možnost učinit správná rozhodnutí a tím zvítězit nad sebou a pokušenými, i kdyby to bylo na poslední chvíli.

Byly případy, kdy se po všech stránkách „exemplární“ osoba začala po získání nových kvalit a schopností projevovat způsobem, jaký u ní nikdy předtím nebyl pozorován. Někdy člověk žije spořádaný život jen proto, že je to pro něj výhodné, nosí masku decentního člověka. A v absolutně nových podmínkách – získáním nových kvalit a schopností – nutnost nosit tuto masku odpadne, a jeho skutečný charakter vyplave na povrch. Je možné spatřit tuto masku nebo slabosti člověka před vystavením pokušením? V principu to možné je, ale nelze dokonce ani tyto lidi připravit o možnost na poslední chvíli udělat správná rozhodnutí.

Tak či onak, při nesprávném použití se mnou vytvořené nové kvalitativní struktury svinou zpět. To je můj koncept spravedlnosti. Neříkám ani netrvám na tom, že tento koncept je nejlepší. Ale jsou to mé koncepty a já jsem zodpovědný za to, co dám druhým, proto budu pokračovat v tomto způsobu konání, dokud mne něco nepřesvědčí změnit přístup. Později se k tomuto tématu vrátím více než jedenkrát, nyní se vrátím opět k událostem oné doby...

* * *

Mimo události zmíněný výše, na jaře a v létě roku 1988 se udály další zajímavé události, které, ačkoliv mohou být zařazeny do čistě „pozemské“ kategorie, byly poměrně neobvyklé. V červnu mne skrze přátele vyhledal pán, prosící o záchranu své ženy, která byla na prahu smrti v jedné Charkovské nemocnici. Měla velmi těžkou formu meningitidy, regulární léčba nepřinášela žádné výsledky a lékař jejího manžela informoval, že se nedá nic dělat a že má před sebou jen pár dní života. Přesně v tomto momentě mne vyhledal a požádal o pomoc pro svou ženu.

Nic jsem mu neslíbil, dokud nebudu moci otestovat její reakci na můj vliv. Ihned zorganizoval návštěvu nemocnice; ošetřující lékař neměl žádné námitky, protože si byl naprosto jist bezvýchodností situace a nevěřil že kdokoliv, obzvláště „léčitel“, by byl v tak těžkém případě schopen čehokoliv dosáhnout. Pro mne nehrálo žádnou roli, jaký názor na mne lékař měl. Po prvním sezení se stav této ženy o dost zlepšil, a po několika dalších nabyla vědomí a ... začala se rychle uzdravovat.

* * *

Téměř ve stejnou dobu jsem narazil na další případ užívání černé magie, která podle moderní vědy „neexistuje“. Jeden člověk mne požádal o pomoc s velmi neobvyklou situací. Zde je jeho příběh. Jednoho dne věnoval dárek ženě, která ho poté z „vděčnosti“ pozvala na šálek čaje. Tento šálek se pro něj ukázal být velmi drahou záležitostí. Chvíli si povídali, a ženě neuniklo několik drobností – že měl vlastní auto a velmi dobře placenou práci atd. Zjevně si usmyslela, že je to dobrý kandidát na její „hru“. Po šálku čaje ho pozvala do postele, což, s největší pravděpodobností, bylo v plném souladu s jeho vlastním přáním.

Naneštěstí pro něj, ukázalo se, že to nebude jen „malé“ dobrodružství mimo domov. Tato žena nad ním získala kompletní moc – přeměnila ho na svého otroka. Na její výzvu vždy přijel a předával jí peníze. Občas byl za své „exemplární“ chování odměněn přístupem k jejímu tělu, čemuž byl občas svědkem i její manžel, původem gruzínek. Tento muž (obět) rozuměl všemu co se děje, ale nemohl s tím nic dělat. Jak mi řekl, miloval svou ženu a děti, ale jeho nohy ho „dopravovaly“ znovu a znovu k oné ženě proti jeho vůli. V této situaci mne požádal, zda bych mu nemohl nějak pomoci.

Pro proskenování situace jsem zjistil, že mluvil pravdu, a že byl pod vlivem ženské černé magie. Obvykle je za účelem „lapaní“ muže použita menstruační krev, která obsahuje enormní množství ženských hormonů, která je přidána do polévky, čaje či kávy společně s programem kontroly skrze

podvědomí, a .... pokud je muž tomuto vlivu dostatečně vnímavý, je odsouzen dostat se pod kompletní kontrolu dané ženy. V případě, že praktikantka černé tantry vykoná rituál sama, je kontrolní vliv maximální, což bylo přesně to, co se stalo tomuto muži.

Jistě, byl za své „malé“ dobrodružství částečně odpovědný sám, ale v určitých situacích není muž schopen odolat ženskému sexuálnímu vlivu, obzvláště pokud má tato značnou sílu osobnosti. Mimoto, ženský sexuální vliv razantně nabývá na síle, pokud je muž sám v „náladě“ ke flirtování. Jinými slovy, v tomto stavu je muž maximálně otevřen takovému sexuálnímu působení ze strany ženy, a „těžký kalibr“ ve formě použití menstruační krve z něj udělá snadnou kořist.

Když jsem porozuměl povaze tohoto případu, odstranil jsem z jeho podvědomí nepřírozenou závislost a on se jí zbavil navždy. Také jsem pro něj vytvořil ochranu před podobným vlivem do budoucna. Z mého pohledu, jakákoliv manipulace s člověkem s nebo bez využití jeho slabých míst je nepřijatelná za jakékoliv situace: obzvláště pokud to zahrnuje použití tzv. sexuální magie. Jediná magie lásky, kterou považuji za přípustnou, je ta, která je založena na skutečné náklonnosti mezi mužem a ženou, kdy lidé nepodlehnu síle hormonů, ale jsou vedeni vyšším duchovním cítěním, kdy pro ně nikdy není rozhodující intimní vztah, a nastává souznění duší...

* * *

Léto roku 1988 bylo mé poslední léto ve slavném ruském městě Charkov. V polovině července jsem podal výpověď a odešel z institutu. Bylo to z několika důvodů. Prvně, práce v institutu mi nedávala žádné osobní vyhlídky. Mé osobní výzkumy neměli žádnou souvislost s tím, čím jsem se zabýval v oddělení. Plat byl také zanedbatelný. Privátní praxe mi přinášela dost na živobytí a zároveň dovoľovala věnovat čas na mé hledání pravdy. Byl zde další důvod, proč jsem opustil Charkov. Na jaře 1988 jsem potkal ženu, která by mohla, jak jsem si tehdy myslel, rozumět tomu, co jsem dělal, a doprovázet mne na cestě hledání pravdy. Představil nás Vladimír Dmitrijevič Kuskov. Jednoho dne v únoru mi řekl o „kosmické“ ženě, za kterou jsme se poté vydali do města Vidnoe poblíž Moskvy. Tehdy jsem poprvé potkal Mziu Solomoniu. Měla podlomené zdraví díky její léčitelské praxi, kdy brala všechny problémy na sebe. Poté, co se vyčerpala, většina z jejích „obdivovatelů“ zmizela, nechajíc ji samotnou s jejími problémy.

Měla dvě děti, z nichž jedno byla teprve několikaměsíční dcera. Cítil jsem nad její situací lítost a nabídl mou pomoc při řešení jejích zdravotních problémů. Vedl jsem s ní léčivé sezení, začal ji čas od času volat a vcelku hodně jsem si začali povídat. Její speciální vlastností byla schopnost vědomě opustit tělo, a pamatovat si vše, co během této doby zažívala.

Požádal jsem jí, aby se za mne vdala a připojila se k mé cestě životem. Naneštěstí, ukázalo se to být mou chybou. Několikrát mne zradila a přivlastnila si výsledky mé práce, načež jsem se rozhodl ji opustit. Nemám žádnou touhu se touto kapitolou více zabývat, protože o ní nemohu říct nic dobrého a nemám žádné přání říkat (přesněji, psát) nepěkné věci. Byla mou druhou ženou. S mou první ženou jsem byl zasnouben pět let, vzali jsme se a vzápětí rozvedli na počátku roku 1987. Hlavní příčina mého prvního rozvodu byl strach jejich rodičů, že jim mé aktivity přinesou problémy, a našli z této situace cestu – rozvod.

Počkali nicméně do doby, kdy by rozvod neovlivnil pracovní umístění jejich dcery, jako svobodná / rozvedená by mohla dostat umístění do nějakého vzdáleného místa. S mou druhou ženou jsem se rozvedl, protože mne několikrát zradila a z čistě profesionální závisti si přivlastnila některé výsledky mé práce. Ale bylo to (rozvod) pro dobro věci. Osud mne vedl k setkání s ženou, která byla má zaslíbená, mé druhé já – k mé Světlaně, která se nestala jen mou ženou, ale také mým přítelem a spolubojovníkem, ale o tomto – až přijde čas.

V červenci 1988 jsem se přestěhoval do Moskvy, načež jsem v září dostal v Charkově přidělený jednopokojový byt. Po celý čas, kdy jsem žil v Charkově, včetně mých studentských let, musel jsem si pronajímat byty v činžovních domech, kde vládly bytné. A teprve když jsem se odstěhoval do Moskvy, získal jsem v Charkově byt. Zvláštní hříčka osudu!

V bytě své druhé ženy jsem se nepřihlásil, aby mne nemohl nikdo podezírat ze zájmu získat v

Moskvě trvalé bydliště. Pokusil jsem se vyměnit můj Charkovský byt za nějaký v Moskvě, ale neuspěl. Po většinu času mého pobytu v Moskvě jsem bydlel v bytech přátel a známých, které jsem si pronajmul, nebo ve kterých, popřípadě bytech jejich blízkých, mi mí přátelé dovolili přebývat, a v ten samý čas jsem měl v Charkově prázdný byt, který, ačkoliv jednopokojový, byl můj a ... který jsem nepotřeboval, ale potřeboval jsem byt v Moskvě a ten jsem nemohl získat...

Do Moskvy za mnou přijíždělo mnoho pacientů, někteří i do Charkova. Nicméně, nepřijímal jsem je v mém bytě, protože bych ho musel zařídit, koupit nábytek a vše potřebné, na což jsem neměl čas ani jsem to nijak zvlášť nepotřeboval. Většinu peněz jsem až do našeho rozvodu vydával na podporu mé nové rodiny.

15. Studovat je světlo

Postupně jsem začal s léčením pacientů z Moskvy. Lidé mne mne navštěvovali ve Vidnoe, aby získali jak vyléčení, tak znalosti. Rád jsem své porozumění povahy existujících jevů sdílel s lidmi. Na naléhání některých z nich jsem začal učit. Jedním z mých nových studentů byl Vladislav Dolgušin, který byl primářem jedné moskevské porodnice. Zajímal se o extrasenzorické fenomény a znal se s Mziou Solomoniou, která ale neměla nejmenší chuť jeho nebo kohokoliv jiného něco učit, protože to považovala za nemožné.

Proto se s podobnou žádostí obrátil na mne. Po otestování jsem zjistil, že jeho genetika byla vcelku neohebná a modifikovat jeho mozek mými metodami zabere čas. I tak upozoroval první pozitivní známky vcelku brzy, což ho velmi motivovalo. Seznámil mne následně s Vladimírem Belozerovem, televizním reportérem. Setkali jsme se a Vladimír vcelku brzo přišel s myšlenkou na hodinový dokument o mě. Na setkání byl také přítomen Vladimir Dmitrijevič Sergejev, zástupce šefredaktora divize dokumentárních filmů sovětské televize. Od toho dne mne navštěvoval téměř každý den, nezávisle na tom, kde jsem se nacházel, ať už ve Vidnoe, v bytě některých přátel v Novo-Girejevu nebo v bytě mé tety v Butovu, apod. Ráno byl obvykle v práci, kolem druhé hodiny se ke mně přidal a často odcházel až pozdě v noci. Vladimir Sergejev se upřímně zajímal o mou práci a koncepty. Chápal jsem, že jsa osobou v takovém postavení to není jen z čiré zvědavosti. Ale, také jsem velmi dobře rozuměl, že on nebo někdo podobný bude poblíž vždy. Byl mi sympatický a přemýšlel jsem, že pokud má někdo kolem mne tak jako tak být, měl by to být on. Choval se ke mně velmi zdvořile, svou vlastní cestou. Přinejmenším, neviděl jsem v něm žádnou faleš, ačkoliv mohu předpokládat, že byl excelentní herec, nebo jsem byl nějakým způsobem k tomuto slepý a nevnímal žádnou hru. Vladimir Sergejev byl jeden z tvůrců několika známých populárně-vědeckých pořadů a měl také Oskara za režii sovětsko-amerického filmu „Petr Veliký“. Tak či onak, byl to velmi společenský a inteligentní muž. Pohyboval se kolem mne více než dva roky a mohl jsem, pokud jsem potřeboval, skrze něj poslat určitým kruhům jakékoliv informace, které jsem uznal za vhodné. Někdy Vladimir nedobrovolně „utrousil“ informace které neměl, ale o tom až později, v té době jsem ho teprve poznal...

Občas jsem přijímal celé skupiny lidí. Obvykle jsem neměl žádnou představu, kdo to přesně byl. Sdělili svá jména a to bylo vše. To byl důvod, proč čas od času vznikaly zábavné situace. Jednoho dne jsem začal svou řeč výrokem, že moderní věda je ve slepé uličce a nemá žádnou šanci se z ní dostat, dokud bude pokračovat ve lpění na starých konceptech. Jako příklad jsem uvedl fakt, že moderní medicína a biologie je nechopna vysvětlit povahu vývoje lidského embrya, a chystal jsem se dále rozvinout téma, když najednou muž středního věku, jehož jméno si nepamatuji, na mne vypálil otázku: „Mladý muži, jaké máte vzdělání?!“

Když jsem odpověděl, že jsem graduoval z Charkovské Univerzity v oboru radiofyzika a teoretická fyzika, řekl: „Měl byste se radši věnovat tomu, co jste se učil!“ Mohl jsem samozřejmě takovou útočnou a netaktní poznámku ignorovat, ale rozhodl se jinak – bylo plně možné, že existovalo něco, čeho jsem si nebyl vědom, a nikdy jsem si nemyslel, ani si nemyslím nyní, že vím

všechno o všem a nikdy se nestydím naučit něco nového. Proto jsem mu položil otázku: „A promiňte, kdo jste vy?“

Ukázalo se, že je doktorem věd v oboru biologie. Když jsem se to dozvěděl, požádal jsem ho, zda by mohl vysvětlit povahu vývoje lidského embrya. Na to začal vysvětlovat, jak se v různých zárodečných buňkách objevují různé enzymy, a, jako výsledek, mozek je zformován z určité skupiny zárodečných buněk, srdce z jiné apod. Řekl jsem, že toto vím z osmé třídy základní školy, kdy jsem studoval „Lidskou anatomii a fyziologii“. Poté jsem se ho zeptal, zda je obeznámen s histologií (věda mikroskopické studie tkání), a zda souhlasí se závěry tohoto oboru. Odpověděl souhlasně. Poté jsem řekl: „V momentě početí existuje **jedno** oplodněné vajíčko, které se začne dělit. Po jednom dělení vzniknout dvě naprosto **totožné** zárodečné buňky (zygoty). Když se pro změnu rozdělí tyto, vzniknou čtyři identické buňky, a tak dále: osm, šestnáct, třicet dva, šedesát čtyři... Jinými slovy, všechny buňky embrya mají totožný genetický kód a jsou kopie téhož oplodněného vajíčka.“

Po tomto popisu jsem mu položil otázku: „Vysvětlil byste mi, jak je možné, že se v absolutně **identických** buňkách embrya se najednou objeví **různé** hormony?“

Zahnán do úzkých, odpověděl: „To ví jen Bůh!“

Popravdě, žádnou jinou odpověď jsem ani nečekal a řekl jsem mu: „Nejsem sice žádný Bůh, ale toto vím!“

Jistě, mohl jsem uštěpačnou poznámku doktora věd ignorovat, ale pak by zbytek audience získal dojem, že mluvím o věcech, jimž vůbec nerozumím. Nejděsivější na celé věci ale bylo, že si všichni byli naprosto jisti, že moderní medicína a biologie zná pravou povahu živé hmoty, což neodpovídalo skutečnému stavu věcí.

Ukázala se velmi zajímavá věc: znalost protivníkovy „jazyka“ dovoluje nejen diskutovat tu či onu záležitost na odpovídající úrovni, ale také kompletně vašeho porazit oponenta ve všech bodech debaty. Jistě, je nemožné znát všechno, ale je vcelku nezbytné znát hlavní teze a koncepty moderní vědy, pokud nechcete „utonout“ v bažině „vědeckých“ termínů, které ve skutečnosti nemaskují nic než čirou nevědomost a ignoranci.

...